

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (třetího senátu)

8. května 2008 (*)

„Soudní spolupráce v občanských věcech – Nařízení (ES) č. 1348/2000 – Doručování soudních a mimosoudních písemností – Nepřeložené přílohy písemnosti – Důsledky“

Ve věci C-14/07,

jejímž předmětem je žádost o rozhodnutí o předběžné otázce na základě článků 68 ES a 234 ES, podaná rozhodnutím Bundesgerichtshof (Německo) ze dne 21. prosince 2006, došlým Soudnímu dvoru dne 22. ledna 2007, v řízení

Ingenieurbüro Michael Weiss und Partner GbR

proti

Industrie- und Handelskammer Berlin,

za přítomnosti:

Nicholas Grimshaw & Partners Ltd,

SOUDNÍ DVŮR (třetí senát),

ve složení A. Rosas (zpravodaj), předseda senátu, U. Løhmus a J. Klučka, P. Lindh, a A. Arabadžev, soudci,
generální advokátka: V. Trstenjak,

vedoucí soudní kanceláře: B. Fülöp, rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 24. října 2007,

s ohledem na vyjádření předložená:

- za Ingenieurbüro Michael Weiss und Partner GbR N. Tretterem, Rechtsanwalt,
  - za Industrie- und Handelskammer Berlin H. Raeschke-Kesslerem, Rechtsanwalt,
  - za Nicholas Grimshaw & Partners Ltd P.-A. Brandem a U. Karpensteinem, Rechtsanwälte,
  - za českou vládu T. Bočkem, jako zmocněncem,
  - za francouzskou vládu G. de Berguesem a A.-L. During, jako zmocněnci,
  - za italskou vládu I. M. Bragugliou, jako zmocněncem, ve spolupráci s W. Ferrante, avvocato dello Stato,
  - za slovenskou vládu J. Čorbou, jako zmocněncem,
  - za Komisi Evropských společenství W. Bogensbergerem, poté A.-M. Rouchaud-Joët a S. Grünheid, jako zmocněnci,
- po vyslechnutí stanoviska generálního advokáta na jednání konaném dne 29. listopadu 2007,

vydává tento

Rozsudek

- 1 Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce se týká výkladu článku 8 nařízení Rady (ES) č. 1348/2000 ze dne 29. května 2000 o doručování soudních a mimosoudních písemností ve věcech občanských a obchodních v členských státech (Úř. věst. L 160, s. 37; Zvl. vyd. 19/01, s. 227).
- 2 Tato žádost byla předložena v rámci sporu mezi Industrie- und Handelskammer Berlin (dále jen „IHK Berlin“) a architektonickou kancelář Nicholas Grimshaw & Partners Ltd (dále jen „kancelář Grimshaw“), společností podle anglického práva, jehož předmětem je žaloba na náhradu škody s příslušenstvím z důvodu vadného plánu budovy, přičemž posledně uvedená společnost navrhla, aby do řízení přistoupil další účastník, Ingenieurbüro Michael Weiss und Partner GbR (dále jen „kancelář Weiss“) se sídlem v Cáchách.

Právní rámec

Právo Společenství a mezinárodní právo

- 3 Osmý a desátý bod odůvodnění nařízení č. 1348/2000 zní následovně:

„(8) K zajištění účinnosti tohoto nařízení je možnost odmítnout žádost o doručení písemnosti omezena na výjimečné situace.

[...]

- (10) Z důvodů ochrany zájmů adresáta se doručení provádí v úředním jazyce nebo v jednom z úředních jazyků místa doručení nebo v jiném jazyce odesílajícího členského státu, kterému adresát rozumí.“

- 4 Článek 4 odst. 1 tohoto nařízení stanoví:

„Soudní písemnosti jsou zasílány přímo a nejrychlejším možným způsobem mezi subjekty určenými podle článku 2.“

- 5 Článek 5 uvedeného nařízení, nazvaný „Překlad písemností“, stanoví:
„1. Odesílající subjekt, kterému žadatel odešle písemnost k zaslání, upozorní žadatele na to, že adresát může odmítnout písemnost přijmout, pokud není v jednom z jazyků stanovených v článku 8.
2. Žadatel nese veškeré náklady na překlad před zasláním písemnosti, aniž je dotčeno jakékoliv případné následné rozhodnutí soudu nebo příslušného orgánu o hrazení těchto nákladů.“
- 6 Článek 8 nařízení č. 1348/2000, nazvaný „Odmítnutí přijmout písemnost“, stanoví:
„1. Přijímající subjekt vyrozumí adresáta o tom, že může odmítnout přijmout písemnost určenou k doručení, pokud je v jiném jazyce než v jednom z těchto jazyků,
a) v úředním jazyce přijímajícího členského státu nebo v případě, že v daném členském státě je několik úředních jazyků, v úředním jazyce nebo v jednom z úředních jazyků místa doručení, nebo
b) v jazyce odesílajícího členského státu, který adresát zná.
2. Pokud je přijímající subjekt uvědoměn o tom, že adresát odmítá písemnost přijmout podle odstavce 1, neprodleně o tom uvědomí odesílající subjekt prostřednictvím potvrzení uvedeného v článku 10 a vrátí žádost a písemnosti, pro které byl vyžádán překlad.“
- 7 Článek 19 odst. 1 téhož nařízení stanoví:
„Pokud [měl] mělo být do jiného členského státu za účelem doručení [zaslán] zasláno [návrh na zahájení řízení] soudní předvolání nebo obdobná písemnost podle tohoto nařízení a žalovaná strana se nedostavila, přeruší soud řízení, dokud nebude zjištěno,
a) že písemnost byla doručena způsobem předepsaným vnitrostátními právními předpisy přijímajícího členského státu pro doručení písemností v soudním řízení [vyhotovených] v daném státě osobám, které se nacházejí na jeho území, nebo
b) že písemnost byla skutečně doručena žalované straně nebo do místa jejího bydliště jiným způsobem, který stanoví toto nařízení;
a že v obou těchto případech byla písemnost doručena nebo dodána s dostatečným předstihem k tomu, aby se žalovaná strana mohla obhajovat.“
- 8 Ostatní odstavce článku 19 nařízení č. 1348/2000 se týkají zvláštních případů, kdy se žalovaná strana nedostavila.
- 9 Článek 26 nařízení Rady (ES) č. 44/2001 ze dne 22. prosince 2000 o příslušnosti a uznávání a výkonu soudních rozhodnutí v občanských a obchodních věcech (Úř. věst. 2001, L 12, s. 1; Zvl. vyd. 19/04, s. 42) zní následovně:
„1. Pokud se žalovaný, který má bydliště na území jednoho členského státu a je žalován před soudem jiného členského státu, k tomuto soudu nedostaví, prohlásí soud bez návrhu, že není příslušný, nevyplývá-li jeho příslušnost z tohoto nařízení.
2. Soud řízení přeruší do té doby, než bude prokázáno, že žalovaný mohl obdržet návrh na zahájení řízení nebo jinou rovnocennou písemnost v dostatečném předstihu, který mu umožňuje přípravu na jednání před soudem, nebo že k tomu byly učiněny veškeré nezbytné kroky.
3. Má-li být návrh na zahájení řízení nebo jiná rovnocenná písemnost zaslán podle tohoto nařízení z jednoho členského státu do druhého, použije se místo odstavce 2 tohoto článku článek 19 nařízení [...] (ES) č. 1348/2000 [...].
4. Pokud nelze použít nařízení (ES) č. 1348/2000, použije se článek 15 Haagské úmluvy ze dne 15. listopadu 1965 o doručování soudních a mimosoudních písemností v cizině ve věcech občanských a obchodních, pokud návrh na zahájení řízení nebo jiná rovnocenná písemnost měly být doručeny podle uvedené úmluvy.“
- 10 Krom toho čl. 34 bod 2 nařízení č. 44/2001 stanoví, že rozhodnutí vydané v členském státě se v jiném členském státě neuznává, jestliže „žalovanému, v jehož nepřítomnosti bylo rozhodnutí vydáno, nebyl doručen návrh na zahájení řízení nebo jiná rovnocenná písemnost v dostatečném časovém předstihu a takovým způsobem, který mu umožňuje přípravu na jednání před soudem, ledaže žalovaný nevyužil žádný opravný prostředek proti rozhodnutí, i když k tomu měl možnost“.
- 11 Taková ustanovení jsou rovněž zakotvena v Úmluvě ze dne 27. září 1968 o soudní příslušnosti a výkonu rozhodnutí v občanských a obchodních věcech (Úř. věst. 1972, L 299, s. 32), ve znění Úmluvy ze dne 9. října 1978 o přistoupení Dánského království, Irska a Spojeného království Velké Británie a Severního Irsku (Úř. věst. L 304, s. 1 a – pozměněné znění – s. 77), Úmluvy ze dne 25. října 1982 o přistoupení Řecké republiky (Úř. věst. L 388, s. 1), Úmluvy ze dne 26. května 1989 o přistoupení Španělského království a Portugalské republiky (Úř. věst. L 285, s. 1), jakož i Úmluvy ze dne 29. listopadu 1996 o přistoupení Rakouské republiky, Finské republiky a Švédského království (Úř. věst. 1997, C 15, s. 1; dále jen „Bruselská úmluva“).
- 12 Článek 20 této Úmluvy se týká řízení bez účasti žalovaného.
- 13 Článek 27 odst. 2 uvedené Úmluvy stanoví:

„Rozhodnutí se neuzná,

[...]

2. jestliže žalovanému, v jehož nepřítomnosti bylo rozhodnutí vydáno, nebyl doručen návrh na zahájení řízení nebo jiná rovnocenná písemnost řádným způsobem a v dostatečném časovém předstihu, který mu umožňuje přípravu na jednání před soudem

[...]“ *(neoficiální překlad)*

- 14 Článek 5 Haagské úmluvy ze dne 15. listopadu 1965 o doručování soudních a mimosoudních písemností v cizině ve věcech občanských a obchodních (dále jen „Haagská úmluva z roku 1965“) stanoví:

„Ústřední orgán přijímajícího státu doručí písemnost nebo zařídí její doručení:

- a) buď způsobem předepsaným vnitrostátními právními předpisy přijímajícího státu pro doručení písemností vyhotovených v daném státě osobám, které se nacházejí na jeho území,
- b) nebo zvláštním způsobem požadovaným žadatelem, pokud není v rozporu s právním řádem přijímajícího státu.

[...]

Má-li být písemnost doručena podle pododstavce 1, ústřední orgán může požadovat, aby byla sepsána v úředním jazyce nebo v jednom z úředních jazyků jeho státu, nebo aby byla do takového jazyka přeložena. [...]“ *(neoficiální překlad)*

- 15 Článek 15 první pododstavec této Úmluvy stanoví:

„Pokud měl být do ciziny za účelem doručení zaslán návrh na zahájení řízení nebo jiná rovnocenná písemnost podle ustanovení této Úmluvy a žalovaný se nedostavil, přeruší soud řízení, dokud nebude zjištěno,

- a) že písemnost byla doručena způsobem předepsaným vnitrostátními právními předpisy přijímajícího státu pro doručení písemností vyhotovených v daném státě osobám, které se nacházejí na jeho území, nebo
- b) že písemnost byla skutečně doručena žalovanému nebo do místa jeho bydliště jiným způsobem, který stanoví tato Úmluva,

a že v obou těchto případech byla písemnost doručena nebo zaslána s dostatečným předstihem k tomu, aby se žalovaný mohl obhajovat.“ *(neoficiální překlad)*

- 16 Článek 20 první pododstavec písm. b) Haagské úmluvy z roku 1965 uvádí, že Úmluva nebrání tomu, aby se smluvní státy dohodly na odchylce zejména od čl. 5 třetího pododstavce, pokud jde o užívání jazyků.

Vnitrostátní právo

- 17 Návrh na zahájení řízení je vymezen v § 253 občanského soudního řádu („Zivilprozessordnung“). Toto ustanovení zní následovně:

„(1) Podání žaloby se provádí doručením spisu účastníka řízení (žaloby).

(2) Žaloba musí obsahovat:

1. označení účastníků řízení a soudu;
2. jednoznačné označení předmětu a důvodu nároku, jehož se dovolává, jakož i jednoznačné uvedení, čeho se žalobce domáhá.

(3) Žaloba musí krom toho uvést hodnotu předmětu sporu, pokud na tom závisí určení příslušného soudu a pokud předmětem sporu není konkrétní peněžní částka, jakož i vyjádření, zda existují důvody bránící tomu, aby ve věci rozhodnul samosoudce.

(4) Mimoto se na žalobu rovněž vztahují obecná ustanovení o přípravných spisech účastníků řízení.“

- 18 Ustanovení § 131 Zivilprozessordnung je nazvané „Listinné přílohy“. Zní následovně:

„(1) K přípravnému spisu účastníka řízení se přikládají prvopisy nebo opisy listin, na které odkazuje spis účastníka řízení a které má účastník řízení k dispozici.

(2) Týkají-li se věci pouze jednotlivé části listiny, postačí přiložit pouze výňatek obsahující úvod listiny, příslušnou část listiny, která se věci týká, závěr, datum a podpis.

(3) Jestliže jsou tyto listiny druhému účastníku řízení již známy nebo jestliže jsou tyto listiny značného rozsahu, postačí tyto listiny přesně označit a nabídnout je k nahlédnutí.“

Spor v původním řízení a předběžné otázky

- 19 Na základě smlouvy o architektonické dílo se IHK Berlin po kanceláři Grimshaw domáhá náhrady škody s příslušenstvím vzniklé z důvodu vadného plánu. Posledně uvedená se v dotčené smlouvě zavázala poskytnout služby spočívající ve zpracování koncepce stavebního projektu v Berlíně.

- 20 V bodě 3.2.6 smlouvy o architektonické dílo se strany dohodly:
„Služby se poskytují v německém jazyce. Písemný styk mezi [IHK Berlin] a [kanceláři Grimshaw] a s úřady a veřejnými orgány se povede v německém jazyce.“
- 21 Ze spisu předloženého Soudnímu dvoru vyplývá, že se smlouva řídí německým právem (bod 10.4 smlouvy) a že pro případ sporu byly jako příslušné soudy určeny soudy v Berlíně (bod 10.2 smlouvy), což bylo potvrzeno na jednání.
- 22 Kancelář Grimshaw navrhla, aby do řízení přistoupila kancelář Weiss jako další účastník.
- 23 V žalobě IHK Berlin, která je součástí spisu předloženého Soudnímu dvoru, jsou označeny různé důkazy na podporu žalobních důvodů. Tyto listinné důkazy jsou přílohou žaloby ve spisu, který má kolem 150 stran.
- 24 Jak uvádí předkládající soud, jejich obsah je mimoto částečně převzat v žalobě. Uvedené přílohy zahrnují smlouvu o architektonické dílo uzavřenou mezi stranami, dodatek k uvedené smlouvě, jakož i její návrh, výňatek ze seznamu služeb, mnohé dokumenty nebo výňatky z dokumentů jako technické zprávy nebo vyúčtování, jakož i několik dopisů, včetně dopisů kanceláře Grimshaw, které se týkají korespondence s podniky, které byly pověřeny zjištěním a odstraněním vad dotčených ve věci v původním řízení.
- 25 Poté, co kancelář Grimshaw nejprve odmítla přijetí žaloby z důvodu, že chyběl překlad do angličtiny, byla jí dne 23. května 2003 v Londýně předána anglická verze této žaloby a nepřeložené přílohy v němčině.
- 26 Ve svém vyjádření ze dne 13. června 2003 označila kancelář Grimshaw doručení za vadné z důvodu, že přílohy nebyly přeloženy do angličtiny. Z tohoto důvodu odmítla přijetí žaloby s odvoláním na čl. 8 odst. 1 nařízení č. 1348/2000 a domnívá se, že uvedená žaloba nebyla účinně doručena. Kancelář Grimshaw vznáší námitku promlčení.
- 27 Landgericht Berlin určil, že žaloba byla řádně doručena dne 23. května 2003. Odvolání podané kanceláři Grimshaw bylo Kammergericht Berlin zamítnuto. Kancelář Weiss podala proti rozsudku vydanému v odvolacím řízení opravný prostředek „Revision“ k Bundesgerichtshof.
- 28 Předkládající soud uvádí, že podle německého soudního řádu tvoří žaloba, která odkazuje na připojené přílohy, s těmito přílohami jeden celek a že žalovaný musí být obeznámen se všemi okolnostmi, které jsou nezbytné pro jeho obranu a kterých se žalobce dovolává. Není proto přípustné posuzovat účinnost doručení žaloby bez ohledu na doručení příloh s tím, že základní informace již vyplývají z žaloby a že právo být vyslechnut je zachováno z důvodu, že se žalovaný, pokud jde o obsah příloh, může ještě dostatečně bránit během řízení.
- 29 Výjimka z této zásady je přípustná tehdy, pokud to není podstatným způsobem v rozporu s potřebou žalovaného být informován, například proto, že příloha, která není připojena k žalobě, byla odeslána téměř současně s podáním žaloby nebo že žalovaný byl s těmito dokumenty již obeznámen před tím, než byla žaloba podána.
- 30 Předkládající soud uvádí, že v projednávané věci nebyly kanceláři Grimshaw známy všechny písemnosti, zejména písemnosti týkající se zjištění vad a jejich odstranění, jakož i s nimi souvisejících nákladů. Tyto písemnosti nemohou být považovány za bezvýznamné podrobnosti, jelikož na jejich posouzení může záviset rozhodnutí předložit žalobní odpověď.
- 31 Předkládající soud si klade otázku, zda kancelář Grimshaw žalobu odmítla oprávněně. Předkládající soud upřesňuje, že žádný z orgánů této kanceláře oprávněných za ní jednat nezná německý jazyk.
- 32 Podle Bundesgerichtshof může být čl. 8 odst. 1 nařízení č. 1348/2000 vykládán v tom smyslu, že doručení není možné odmítnout z důvodu, že nejsou přeložené přílohy.
- 33 Uvedené ustanovení se totiž k odmítnutí přijetí příloh nevyjadřuje. Krom toho jednotný formulář stanovený uvedeným nařízením podle jeho čl. 4 odst. 3 první věty pro žádosti o doručení v členských státech Evropské unie vyžaduje uvedení údajů o povaze a jazyce dokumentu pouze tehdy, pokud jde o písemnost určenou k doručení (body 6.1 a 6.3), ale nikoliv tehdy, pokud jde o přílohy, u nichž pouze vyžaduje, aby byl uveden jejich počet (bod 6.4).
- 34 Pro případ, že by bylo možné odmítnout doručení z pouhého důvodu, že nejsou přeloženy přílohy, předkládající soud uvádí, že podle něho smlouva, v níž žalobkyně a žalovaná stanovily, že jejich

písemný styk bude probíhat v němčině, nestačí k tomu, aby bylo vyloučeno právo žalované odmítnout přijetí písemnosti podle čl. 8 odst. 1 písm. b) nařízení č. 1348/2000.

- 35 Toto ujednání totiž neznamená, že by žalovaná tento jazyk znala ve smyslu uvedeného nařízení. Jak však uvádí předkládající soud, názory nauky se liší, přičemž někteří autoři se domnívají, že ujednání o užívání jazyka v rámci smluvních vztahů může zakládat domněnku znalosti tohoto jazyka ve smyslu uvedeného nařízení.
- 36 Konečně, a pro případ, že by smluvní ujednání nemohlo zakládat domněnku znalosti dotyčného jazyka, se předkládající soud ptá, zda je možné ve všech případech odmítnout doručení žaloby, jejíž přílohy nejsou přeloženy, nebo zda existují výjimky, například pokud má žalovaná překlad příloh již k dispozici nebo pokud je obsah přílohy doslovně převzatý v přeložené žalobě.
- 37 Tak by tomu mohlo být rovněž v případě, že jsou přiložené písemnosti vyhotoveny v jazyce, který si strany právoplatně zvolily v rámci smlouvy. Předkládající soud uvádí případ slabší strany, kterou by případně bylo třeba chránit, jako jsou příhraniční spotřebitelé, kteří by ve smlouvě souhlasili s tím, že se písemný styk povede v jazyce podnikatele.
- 38 Uvádí však, že ve věci v původním řízení kancelář Grimshaw smlouvu uzavřela v rámci své podnikatelské činnosti. Nevidí žádnou zvláštní potřebu tuto kancelář chránit, a domnívá se tedy, že není nutné jí přiznat právo odmítnout přijetí písemnosti.
- 39 Za těchto okolností se Bundesgerichtshof rozhodl přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžné otázky:

„1) Musí být čl. 8 odst. 1 nařízení [...] (ES) č. 1348/2000 [...] vykládán v tom smyslu, že adresát nemá právo odmítnout přijetí písemnosti, jestliže pouze přílohy písemnosti určené k doručení nejsou vyhotoveny v jazyce přijímajícího členského státu nebo v jazyce odesílajícího členského státu, který adresát zná?

2) V případné záporné odpovědi na první otázku:

Musí být čl. 8 odst. 1 písm. b) nařízení č. 1348/2000 vykládán v tom smyslu, že je třeba mít za to, že adresát „zná“ jazyk odesílajícího členského státu ve smyslu tohoto nařízení, pokud se ve smlouvě uzavřené s žalobkyní v rámci své podnikatelské činnosti dohodl, že se písemný styk povede v jazyce odesílajícího členského státu?

3) V případné záporné odpovědi na druhou otázku:

Musí být čl. 8 odst. 1 nařízení č. 1348/2000 vykládán v tom smyslu, že adresát každopádně nemůže s odvoláním na toto ustanovení odmítnout přijetí příloh písemnosti, které nejsou vyhotoveny v jazyce přijímajícího členského státu nebo v jazyce odesílajícího členského státu, který adresát zná, pokud v rámci své podnikatelské činnosti uzavřel smlouvu, ve které se dohodne, že se písemný styk povede v jazyce odesílajícího státu, a pokud přílohy jednak souvisejí s uvedeným písemným stykem, a jednak jsou vyhotoveny v dohodnutém jazyce?“

K předběžným otázkám

K první otázce

- 40 Podstatou první otázky předkládajícího soudu je, zda čl. 8 odst. 1 nařízení č. 1348/2000 musí být vykládán v tom smyslu, že adresát písemnosti určené k doručení nemá právo odmítnout její přijetí, jestliže pouze přílohy této písemnosti nejsou vyhotoveny v jazyce přijímajícího členského státu nebo v jazyce odesílajícího členského státu, který adresát zná.
- 41 Úvodem je důležité zdůraznit, že nařízení č. 1348/2000 se použije na písemnosti, které mají být doručeny, které mohou být velmi rozdílné povahy podle toho, zda se jedná o soudní nebo mimosoudní písemnosti, a v prvním případě podle toho, zda se jedná o návrh na zahájení řízení, o rozhodnutí soudu, vykonávací opatření nebo jakoukoli jinou písemnost. Otázka položená Soudnímu dvoru se týká návrhu na zahájení řízení.
- 42 Jelikož se může úloha a důležitost příloh písemnosti určené k doručení lišit podle povahy této písemnosti, je třeba argumentaci a odpovědi uvedené v tomto rozsudku **omezit pouze na návrh na zahájení řízení.**

- 43 V tomto ohledu z vyjádření předložených Soudnímu dvoru vyplývá, že počet a povaha dokumentů, které musí být přiloženy k návrhu na zahájení řízení, se v jednotlivých právních řádech podstatně liší. V některých z nich totiž musí taková písemnost obsahovat pouze předmět návrhu a uvedení skutkových a právních okolností, na nichž spočívají důvody návrhu, přičemž listinné důkazy jsou dodány zvlášť, zatímco v jiných právních řádech, jako v německém právu, musí být přílohy doručeny současně s návrhem a tvoří jeho nedílnou součást.
- 44 Je třeba konstatovat, že se článek 8 nařízení č. 1348/2000 o přílohách písemnosti určené k doručení nezmiňuje. Nicméně z výrazu „písemnosti, pro které byl vyžádán překlad,“ uvedeného v odstavci 2 tohoto článku vyplývá, že písemnost může sestávat z několika dokumentů.
- 45 Při neexistenci užitečných vodítek ve znění článku 8 nařízení č. 1348/2000 je třeba toto ustanovení vykládat ve světle jeho cílů a souvislostí a, z širšího pohledu, ve světle cílů a souvislostí samotného nařízení č. 1348/2000 (viz v tomto smyslu rozsudek ze dne 19. září 2000, Linster, C-287/98, Recueil, s. I-6917, bod 43).
- 46 Jak vyplývá z druhého bodu odůvodnění nařízení č. 1348/2000, má toto nařízení za cíl zdokonalit a urychlit zasilání písemností. Tyto cíle jsou připomenuty v šestém až osmém bodě odůvodnění. Posledně uvedený bod odůvodnění tak uvádí, že „[k] zajištění účinnosti tohoto nařízení je možnost odmítnout žádost o doručení písemnosti omezena na výjimečné situace“. Článek 4 odst. 1 tohoto nařízení navíc stanoví, že soudní písemnosti jsou zasílány nejrychlejším možným způsobem.
- 47 Tyto cíle však nemohou být dosaženy tak, že budou, ať již jakýmkoli způsobem, oslabena práva obhajoby (viz, obdobně, v souvislosti s nařízením č. 44/2001, rozsudek ze dne 14. prosince 2006, ASML, C-283/05, Sb. rozh. s. I-12041, bod 24). Tato práva, která jsou odvozena z práva na spravedlivý proces zakotveného v článku 6 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „EÚLP“), totiž představují základní práva, která jsou součástí obecných právních zásad, jejichž dodržování Soudní dvůr zajišťuje (viz zejména výše uvedený rozsudek ASML, bod 26).
- 48 Je proto důležité usilovat o to, aby zejména při výkladu článku 8 nařízení č. 1348/2000 a konkrétně pojmu „písemnost určená k doručení“ v případě, že je touto písemností návrh na zahájení řízení, byly za účelem určení, zda taková písemnost musí zahrnovat přiložené listinné důkazy, vyváženy cíle efektivity a rychlosti zasilání procesních písemností nezbytné pro řádný výkon spravedlnosti a cíl ochrany práv obhajoby.
- 49 Je však nutno konstatovat, že uvedené cíle nařízení č. 1348/2000 samy o sobě neumožňují v rámci čl. 8 odst. 1 nařízení č. 1348/2000 vyložit pojem „návrh na zahájení řízení“ za účelem určení, zda taková písemnost může nebo musí zahrnovat přílohy. Neumožňují ani zjistit, zda je překlad návrhu na zahájení řízení základním aspektem práv obhajoby žalovaného, což by mohlo vyjasnit dosah povinnosti překladu uvedené v článku 8 uvedeného nařízení.
- 50 Výklad nařízení č. 1348/2000 však nemůže opomíjet souvislost s vývojem v oblasti soudní spolupráce v občanských věcech, do níž toto nařízení spadá, a s nařízením č. 44/2001, které ve svém čl. 26 odst. 3 a 4 výslovně odkazuje na nařízení č. 1348/2000.
- 51 Různá ustanovení totiž soudu ukládají před tím, než vynese rozsudek pro zmeškání nebo uzná soudní rozhodnutí, aby ověřil, zda byl návrh na zahájení řízení doručen takovým způsobem, aby byla dodržena práva obhajoby (v souvislosti s neúčastí žalovaného na řízení viz zejména čl. 19 odst. 1 nařízení č. 1348/2000, čl. 26 odst. 2 nařízení č. 44/2001, jakož i čl. 20 druhý pododstavec Bruselské úmluvy a v souvislosti s uznáváním rozhodnutí viz zejména čl. 34 bod 2 nařízení č. 44/2001 a čl. 27 bod 2 Bruselské úmluvy).
- 52 Před tím, než nařízení č. 1348/2000 vstoupilo v platnost, bylo přeshraniční doručování mezi členskými státy prováděno v souladu s Haagskou úmluvou z roku 1965, na kterou odkazují čl. 26 odst. 4 nařízení č. 44/2001 a čl. 20 třetí pododstavec Bruselské úmluvy, nebo s dvoustrannými dohodami uzavřenými mezi členskými státy. Haagská úmluva a většina těchto dohod přitom nestanoví obecnou povinnost přeložit všechny písemnosti určené k doručení, takže vnitrostátní soudy měly za to, že práva obhajoby jsou dostatečně chráněna, pokud měl adresát doručené písemnosti k dispozici lhůtu, která mu umožnila nechat tuto písemnost přeložit a připravit se na jednání před soudem.
- 53 Krom toho samotné nařízení č. 1348/2000 neupřesňuje, zda právo odmítnout písemnost v případě chybějícího překladu rovněž existuje v případě doručování poštou prováděného v souladu

s článkem 14 uvedeného nařízení. Za účelem výkladu tohoto posledně zmíněného ustanovení je vhodné zkoumat vysvětlující zprávu k Úmluvě o doručování soudních a mimosoudních písemností ve věcech občanských a obchodních v členských státech Evropské unie, která byla přijata aktem Rady Evropské unie ze dne 26. května 1997 (Úř. věst. C 261, s. 1, dále jen „Úmluva z roku 1997“; vysvětlující zpráva, s. 26) na základě článku K.3 Smlouvy o EU a z jejíhož znění vychází nařízení č. 1348/2000 (viz v tomto smyslu rozsudek ze dne 8. listopadu 2005, Leffler, C-443/03, Sb. rozh. s. I-9611, bod 47).

- 54 Komentář k čl. 14 odst. 2 Úmluvy z roku 1997 týkajícímu se doručování poštou uvádí:
„Tento článek stanoví zásadu přípustnosti doručování poštou.
Členské státy však mohou s cílem poskytnout záruky adresátům s bydlištěm na jejich území upřesnit podmínky, za kterých mohou být těmto adresátům písemnosti doručovány poštou. Může být například vyžadováno zaslání doporučeně nebo použití pravidel **Úmluvy o překladu písemností**.“ (*neoficiální překlad*)
- 55 Některé členské státy správně či nesprávně vykládaly čl. 14 odst. 1 nařízení č. 1348/2000 v tom smyslu, že se překlad písemnosti v případě doručování poštou nevyžaduje, a považovaly za nutné v souladu s možností stanovenou v čl. 14 odst. 2 tohoto nařízení upřesnit, že se staví proti tomu, aby byly soudní písemnosti doručovány bez překladu [viz v tomto smyslu sdělení členských států podle článku 23 nařízení č. 1348/2000 (Úř. věst. 2001, C 151, s. 4) a první aktualizace sdělení členských států (Úř. věst. 2001, C 202, s. 10)].
- 56 **Z přezkumu ustanovení Haagské úmluvy z roku 1965, Bruselské úmluvy, respektive Úmluvy z roku 1997, nařízení č. 1348/2000 a nařízení č. 44/2001, jakož i ze sdělení členských států podle čl. 14 odst. 2 nařízení č. 1348/2000 vyplývá, že v oblastech, jichž se tato ustanovení týkají, nepovažuje ani zákonodárce Společenství, ani členské státy provedení překladu návrhu na zahájení řízení žalobcem za nepostradatelné pro výkon práv obhajoby **žalovaného, který musí pouze mít k dispozici dostatečnou lhůtu na to, aby mu umožnila nechat písemnost přeložit a připravit se na jednání před soudem.****
- 57 Taková volba zákonodárce Společenství a členských států **není v rozporu s ochranou základních práv**, jak vyplývá z EÚLP. Článek 6 odst. 3 písm. a) této Úmluvy, podle něhož každý, kdo je obviněn z trestného činu, má zejména právo být neprodleně a v jazyce, jemuž rozumí, podrobně seznámen s povahou a důvodem obvinění proti němu, se totiž pouze vztahuje na trestněprávní oblast. **Žádné ustanovení EÚLP neukládá povinnost překladu návrhu na zahájení řízení v občanských a obchodních věcech.**
- 58 **V důsledku toho, pokud se zákonodárce Společenství v článku 8 nařízení č. 1348/2000 rozhodl umožnit adresátovi písemnosti, aby ji odmítl, pokud není přeložena do úředního jazyka přijímajícího členského státu nebo do jazyka odesílajícího členského státu, který adresát zná, je tomu tak hlavně proto, aby jednotně stanovil, kdo musí zajistit překlad takové písemnosti a nést za něj náklady ve fázi jejího doručení.**
- 59 Jelikož přezkum mezinárodního práva a práva Společenství, pokud jde o dosah zásady ochrany práv obhajoby a zejména o nezbytnost překladu návrhu na zahájení řízení, umožnil upřesnit účel článku 8 nařízení č. 1348/2000, je třeba z hlediska tohoto účelu určit, **co zahrnuje pojem „písemnost určená k doručení“ ve smyslu uvedeného článku 8 v případě, že je touto písemností návrh na zahájení řízení, a zda taková písemnost může nebo musí v příloze zahrnovat listinné důkazy.**
- 60 Aby mohlo být nařízení č. 1348/2000 jednotně uplatňováno, musí být předmětem **autonomního výkladu** (výše uvedený rozsudek **Leffler**, body 45 a 46). Stejně je tomu v případě nařízení č. 44/2001 a zejména v případě pojmu „návrh na zahájení řízení“ ve smyslu článku 26 a čl. 34 bodu 2 tohoto nařízení, jakož i v případě odpovídajících ustanovení Bruselské úmluvy.
- 61 Soudní dvůr, když rozhodoval o výkladu čl. 27 bodu 2 Bruselské úmluvy týkajícího se uznávání rozhodnutí, vymezil pojem „návrh na zahájení řízení nebo jiná rovnocenná písemnost“ ve smyslu tohoto ustanovení tak, že označuje **písemnost nebo písemnosti, jejichž řádné a včasné doručení žalovanému mu umožňuje uplatnit svá práva předtím, než je v odesílajícím státě vydán vykonatelný rozsudek (viz v tomto smyslu rozsudek ze dne 13. července 1995, Hengst Import, C-474/93, Recueil, s. I-2113, bod 19).**

- 62 Soudní dvůr tak rozhodl, že ve věci, ve které byl vydán výše uvedený rozsudek Hengst Import, spočíval návrh na zahájení řízení v platebním rozkazu („decreto ingiuntivo“) vydaném italským soudem v souladu s článkem 641 italského občanského soudního řádu ve spojení s žalobou. Současným doručením uvedených dvou dokumentů totiž počíná plynout lhůta, během níž může žalovaný podat odpor. Na druhou stranu žalobce nemůže před uplynutím této lhůty získat vykonatelné rozhodnutí (výše uvedený rozsudek Hengst Import, bod 20).
- 63 Soudní dvůr uvedl, že „decreto ingiuntivo“ je pouhý formulář, který, aby byl srozumitelný, je třeba číst spolu s žalobou. Stejně tak pouze doručení žaloby neumožňuje žalovanému určit, zda se musí připravit na jednání před soudem, jelikož bez „decreto ingiuntivo“ neví, zda soud žalobě vyhověl, nebo ji zamítl. Nutnost dvojího doručení „decreto ingiuntivo“ a žaloby byla ostatně potvrzena článkem 643 italského občanského soudního řádu, z něhož vyplývá, že představuje okamžik zahájení řízení (výše uvedený rozsudek Hengst Import, bod 21).
- 64 Z tohoto autonomního pojmu „návrh na zahájení řízení“, jak byl vyložen Soudním dvorem, vyplývá, že taková písemnost musí obsahovat dokument nebo dokumenty, pokud jsou svou podstatou navzájem spojeny, které žalovanému umožní porozumět předmětu a důvodům návrhu žalobce, jakož i tomu, že existuje soudní řízení, během něhož může uplatnit svá práva buď tím, že se bude hájit v probíhajícím řízení, nebo, jak tomu bylo ve věci, ve které byl vydán výše uvedený rozsudek Hengst Import, tím, že podá opravný prostředek proti rozhodnutí vydanému na základě jednostranného návrhu.
- 65 Krom toho, jak bylo uvedeno v bodě 43 tohoto rozsudku, některé vnitrostátní právní řády nestanoví, že k dokumentu, který vymezují jako návrh na zahájení řízení, musí být připojeny listinné důkazy ve věci, ale povolují jejich oddělené sdělení. Takové písemnosti tedy nejsou považovány za svou podstatou navzájem spojené s návrhem na zahájení řízení v tom smyslu, že by byly nepostradatelné k tomu, aby žalovaná porozuměla návrhu, který je proti ní podán, a existenci soudního řízení, ale mají důkazní funkci, která je odlišná od předmětu samotného doručení.
- 66 V tomto ohledu je užitečné uvést, že podmínky uznávání rozhodnutí stanovené nařízením č. 44/2001 byly zmírněny v porovnání s podmínkami stanovenými Bruselskou úmluvou.
- 67 Článek 34 bod 2 tohoto nařízení totiž vypouští požadavek řádného doručení návrhu na zahájení řízení, který je uveden v čl. 27 bodě 2 Bruselské úmluvy za účelem zdůraznění skutečného dodržování práv obhajoby, s tím, že jsou tato práva považována za dodržovaná, pokud byl žalovaný seznámen s tím, že probíhá soudní řízení, a mohl podat opravný prostředek proti rozhodnutí, které proti němu bylo vydáno (viz v tomto smyslu výše uvedený rozsudek ASML, body 20 a 21).
- 68 Tato změna nařízení č. 44/2001 oproti Bruselské úmluvě podporuje výklad pojmu „písemnost určená k doručení“ v případě, že je touto písemností návrh na zahájení řízení, podle něhož taková písemnost musí obsahovat informace nepostradatelné k tomu, **aby žalovaný především porozuměl tomu, že existuje soudní řízení, ale nikoliv každý listinný důkaz umožňující prokázat jednotlivé skutkové a právní okolnosti, na jejichž základě je návrh podán.**
- 69 Z těchto okolností vyplývá, že pojem „písemnost určená k doručení“ uvedený v článku 8 nařízení č. 1348/2000 **musí být v případě, že je touto písemností návrh na zahájení řízení, vykládán v tom smyslu, že listinné důkazy, které plní pouze důkazní funkci a nejsou svou podstatou navzájem spojeny s žalobou, jelikož nejsou nepostradatelné k tomu, aby bylo možno porozumět předmětu a důvodu návrhu žalobce, netvoří její nedílnou součást.**
- 70 Přezkum pojmu „písemnost“, jak vyplývá z EÚLP a zejména z jejího čl. 6 odst. 3 písm. a) uvedeného v bodu 57 tohoto rozsudku, umožňuje dospět k podobnému závěru v trestněprávní oblasti. Podle Evropského soudu pro lidská práva totiž musí obvinění obviněnému umožnit, aby se seznámil nejen s důvodem svého obvinění, tzn. s podstatnými skutkovými okolnostmi, které jsou mu vytýkány a o něž se obvinění opírá, ale rovněž s provedenou právní kvalifikací těchto skutkových okolností, a to podrobným způsobem (viz Evropský soud pro lidská práva, rozsudky Pélissier a Sassi v. Francie ze dne 25. března 1999, Sbirka rozsudků a rozhodnutí, 1999-II, § 51, jakož i Mattei v. Francie ze dne 19. prosince 2006, č. 34043/02, § 34). *A contrario*, právo na obhajobu není zpochybněno pouze v důsledku skutečnosti, že obvinění nezahrnuje listinné důkazy o skutkových okolnostech, které jsou obviněnému vytýkány.
- 71 Evropský soud, když rozhodoval podle čl. 6 odst. 3 písm. e) EÚLP, který obviněnému přiznává právo na tlumočníka, mimoto rozhodl, že toto právo není takového dosahu, aby umožňovalo vyžadovat

písemný překlad každého listinného důkazu nebo úřední písemnosti ve spisu (Evropský soud pro lidská práva, rozsudek ze dne 19. prosince 1989, Kamasinski v. Rakousko, série A, č. 168, § 74).

- 72 Jak přitom vyplývá ze zjištění učiněného v bodě 57 tohoto rozsudku, ochrana práv obhajoby ve věcech občanských a obchodních nestanoví tak vysoké požadavky jako v oblasti trestněprávní.
- 73 Vzhledem ke všem těmto okolnostem je třeba pojem „písemnost určená k doručení“ uvedený v čl. 8 odst. 1 nařízení č. 1348/2000 v případě, že je touto písemností návrh na zahájení řízení, vykládat tak, že označuje písemnost nebo písemnosti, jejichž včasné doručení žalované jí umožňuje uplatnit svá práva v rámci soudního řízení v odesílajícím státě. Z takové písemnosti musí být jednoznačně zřejmý přinejmenším předmět a důvod návrhu, jakož i výzva k účasti na soudním řízení nebo, podle povahy probíhajícího řízení, možnost podat opravný prostředek k soudu. Písemnosti, které plní pouze důkazní funkci a nejsou nepostradatelné k tomu, aby bylo možno porozumět předmětu a důvodu návrhu, netvoří nedílnou součást návrhu na zahájení řízení ve smyslu nařízení č. 1348/2000.
- 74 Takový výklad je v souladu s cíli nařízení č. 1348/2000 zdokonalit a urychlit zasílání písemností. Překlad listinných důkazů totiž může vyžadovat značnou dobu, i když tento překlad každopádně není nutný pro potřeby řízení, které proběhne před soudem odesílajícího členského státu a v jazyce tohoto státu.
- 75 Je věcí vnitrostátního soudu, aby ověřil, zda obsah návrhu na zahájení řízení žalované umožňuje uplatnit svá práva v odesílajícím členském státě a zejména zda je z něho pro žalovanou zřejmý předmět a důvod návrhu směřujícího proti ní, jakož i existence soudního řízení.
- 76 Pokud má vnitrostátní soud za to, že v tomto ohledu není tento obsah dostatečný z důvodu, že se některé základní informace týkající se návrhu nalézají v přílohách, musí usilovat o to, aby vyřešil problém v rámci svého vnitrostátního procesního práva a přitom dbal na zajištění plné efektivity nařízení č. 1348/2000 při respektování jeho účelu (viz v tomto smyslu výše uvedený rozsudek Leffler, bod 69) a při nejlepší možné ochraně zájmů jedné i druhé strany sporu.
- 77 Autorovi návrhu na zahájení řízení by tak mohla být přiznána možnost napravit nedostatek překladu nepostradatelné přílohy tím, že tento překlad zašle způsobem stanoveným v nařízení č. 1348/2000 a nejrychlejším možným způsobem. Co se týče účinku zaslání překladu na datum doručení, měl Soudní dvůr za to, že je třeba jej za účelem ochrany zájmů účastníků řízení určit obdobně jako u systému dvojího data stanoveného v čl. 9 odst. 1 a 2 nařízení č. 1348/2000 (výše uvedený rozsudek Leffler, body 65 až 67).
- 78 Vzhledem k veškerým těmto okolnostem je třeba na první otázku odpovědět, že čl. 8 odst. 1 nařízení č. 1348/2000 musí být vykládán v tom smyslu, že adresát návrhu na zahájení řízení určeného k doručení nemá právo odmítnout přijetí této písemnosti, pokud mu tato písemnost umožňuje uplatnit svá práva v rámci soudního řízení v odesílajícím členském státě, jsou-li k této písemnosti v přílohách připojeny listinné důkazy, které nejsou vyhotoveny v jazyce přijímajícího členského státu nebo v jazyce odesílajícího členského státu, který adresát zná, ale které mají pouze důkazní funkci a nejsou nepostradatelné k tomu, aby bylo možno porozumět předmětu a důvodu návrhu. Je věcí vnitrostátního soudu, aby ověřil, zda obsah návrhu na zahájení řízení je dostatečný k tomu, aby umožnil žalované uplatnit svá práva, nebo zda musí odesílatel napravit nedostatek překladu nepostradatelné přílohy.

K druhé otázce

- 79 Podstatou druhé otázky předkládajícího soudu položené pro případ, že bude zodpovězeno v tom smyslu, že adresát písemnosti může odmítnout její přijetí, pokud nejsou přeloženy její přílohy, je, zda čl. 8 odst. 1 písm. b) nařízení č. 1348/2000 musí být vykládán v tom smyslu, že je třeba mít za to, že adresát doručené písemnosti „zná“ jazyk odesílajícího členského státu ve smyslu tohoto nařízení, pokud se ve smlouvě uzavřené s žalobkyní v rámci své podnikatelské činnosti dohodl, že se písemný styk povede v jazyce odesílajícího členského státu. Vzhledem k výhradě učiněné v rámci odpovědi na první otázku je na druhou otázku třeba odpovědět.

- 80 Za účelem určení, zda adresát doručené písemnosti zná jazyk odesílajícího členského státu, v němž je písemnost vyhotovena, musí soud přezkoumat veškeré důkazy, které jsou mu v tomto ohledu předloženy žalobkyní.
- 81 Zúčastnění, kteří předložili vyjádření, se neshodují v otázce, zda je třeba mít za to, že adresát písemnosti zná jazyk odesílajícího členského státu z důvodu, že podepsal ujednání týkající se užívání jazyka, jak je popsal předkládající soud.
- 82 Podle kanceláře Grimshaw může pouze ona sama říci, zda doručené písemnosti rozumí. IHK Berlin zastává opačný názor, totiž že podpis takového ujednání znamená přijetí tohoto jazyka jako jazyka, v němž bude doručena soudní písemnost, stejně jako je mezi stranami platné ujednání o soudní příslušnosti.
- 83 Ostatní zúčastnění, kteří předložili vyjádření, se domnívají, že z takového ujednání nelze vyvodit znalost jazyka písemnosti ve smyslu čl. 8 odst. 1 písm. b) nařízení č. 1348/2000, ale že toto ujednání představuje nepřímý důkaz znalosti tohoto jazyka. Kancelář Weiss, jakož i česká a slovenská vláda zejména zdůrazňují, že míra znalosti jazyka nutná pro písemný styk není stejná jako míra znalosti nezbytná k obraně před soudem.
- 84 Výklad kanceláře Grimshaw nemůže být přijat, neboť by znamenal, že účinnost doručení by závisela na dobré vůli adresáta písemnosti.
- 85 Není ani možné přijmout výklad navržený IHK Berlin. Za účelem zajištění užitečného účinku čl. 8 odst. 1 písm. b) nařízení č. 1348/2000 je totiž věcí příslušného soudu, aby ověřil, že podmínky tohoto ustanovení jsou skutečně splněny. V tomto ohledu podpis ujednání, které stanoví užívání určitého jazyka v písemném styku a v rámci plnění smlouvy, nemůže zakládat domněnku znalosti dohodnutého jazyka.
- 86 Naproti tomu je třeba mít za to, že podpis takového ujednání představuje nepřímý důkaz znalosti jazyka doručené písemnosti. Tento nepřímý důkaz bude mít o to více váhy, pokud se ujednání týká nejen písemného styku mezi stranami, ale rovněž písemného styku s úřady a veřejnými orgány. Může být posílen dalšími nepřímými důkazy, jako je skutečné odeslání korespondence adresátem písemnosti v jazyce doručené písemnosti nebo existence ujednání o příslušnosti soudů odesílajícího státu v původní smlouvě pro případ sporu nebo ujednání o tom, že se smlouva řídí právem tohoto členského státu.
- 87 Jak uvedla kancelář Weiss a česká a slovenská vláda, není míra znalosti jazyka nutná pro písemný styk stejná jako míra znalosti nezbytná k obraně před soudem. Jedná se však o skutkovou okolnost, kterou musí soud zohlednit při ověření, zda adresát doručené písemnosti může písemnosti rozumět natolik, aby mohl uplatnit svá práva. Je důležité, aby soud v souladu se zásadou rovnocennosti vycházel ze srovnání, v jaké míře může rozumět soudní písemnosti vyhotovené v jazyce odesílajícího státu osoba s bydlištěm v tomto státě.
- 88 Na druhou otázku je třeba odpovědět, že čl. 8 odst. 1 písm. b) nařízení č. 1348/2000 musí být vykládán v tom smyslu, že skutečnost, že se adresát doručené písemnosti ve smlouvě uzavřené s žalobkyní v rámci své podnikatelské činnosti dohodl, že se písemný styk povede v jazyce odesílajícího členského státu, nezakládá domněnku znalosti jazyka, ale je nepřímým důkazem, který může soud zohlednit při ověření, zda tento adresát jazyk odesílajícího členského státu zná.

Ke třetí otázce

- 89 Podstatou třetí otázky předkládajícího soudu položené pro případ, že bude druhá otázka položená uvedeným soudem zodpovězena záporně, je, zda čl. 8 odst. 1 nařízení č. 1348/2000 musí být vykládán v tom smyslu, že adresát doručené písemnosti každopádně nemůže s odvoláním na toto ustanovení odmítnout přijetí příloh písemnosti, které nejsou vyhotoveny v jazyce přijímajícího členského státu nebo v jazyce odesílajícího členského státu, který adresát zná, pokud v rámci své podnikatelské činnosti uzavřel smlouvu, ve které se dohodne, že se písemný styk povede v jazyce odesílajícího státu, a pokud přílohy jednak souvisejí s uvedeným písemným stykem, a jednak jsou vyhotoveny v dohodnutém jazyce.
- 90 Z odpovědi poskytnuté Soudním dvorem na první otázku vyplývá, že může být vyžadován překlad některých příloh doručeného návrhu na zahájení řízení, pokud obsah tohoto návrhu, který byl

přeložen, není dostatečný k tomu, aby z něho byl zřejmý předmět a důvod návrhu, a aby tak žalované umožnil uplatnit svá práva, z důvodu, že se některé základní informace týkající se návrhu nalézají v těchto přílohách.

- 91 Takový překlad však není nutný, pokud ze skutkových okolností vyplývá, že je adresát návrhu na zahájení řízení obeznámen s obsahem těchto příloh. Tak je tomu tehdy, pokud je jejich autorem, nebo pokud se předpokládá, že rozumí jejich obsahu, například proto, že v rámci své podnikatelské činnosti podepsal smlouvu, ve které se dohodne, že se písemný styk povede v jazyce odesílajícího státu, a pokud přílohy jednak souvisejí s uvedeným písemným stykem, a jednak jsou vyhotoveny v dohodnutém jazyce.
- 92 Na třetí otázku je tedy třeba odpovědět, že čl. 8 odst. 1 nařízení č. 1348/2000 musí být vykládán v tom smyslu, že adresát doručeného návrhu na zahájení řízení každopádně nemůže s odvoláním na toto ustanovení odmítnout přijetí příloh písemnosti, které nejsou vyhotoveny v jazyce přijímajícího členského státu nebo v jazyce odesílajícího členského státu, který adresát zná, pokud v rámci své podnikatelské činnosti uzavřel smlouvu, ve které se dohodl, že se písemný styk povede v jazyce odesílajícího státu, a pokud přílohy jednak souvisejí s uvedeným písemným stykem, a jednak jsou vyhotoveny v dohodnutém jazyce.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (třetí senát) rozhodl takto:

- 1) **Článek 8 odst. 1 nařízení Rady (ES) č. 1348/2000 ze dne 29. května 2000 o doručování soudních a mimosoudních písemností ve věcech občanských a obchodních v členských státech musí být vykládán v tom smyslu, že adresát návrhu na zahájení řízení určeného k doručení nemá právo odmítnout přijetí této písemnosti, pokud mu tato písemnost umožňuje uplatnit svá práva v rámci soudního řízení v odesílajícím členském státě, jsou-li k této písemnosti v přílohách připojeny listinné důkazy, které nejsou vyhotoveny v jazyce přijímajícího členského státu nebo v jazyce odesílajícího členského státu, který adresát zná, ale které mají pouze důkazní funkci a nejsou nepostradatelné k tomu, aby bylo možno porozumět předmětu a důvodu návrhu.**

Je věcí vnitrostátního soudu, aby ověřil, zda obsah návrhu na zahájení řízení je dostatečný k tomu, aby umožnil žalované uplatnit svá práva, nebo zda musí odesílatel napravit nedostatek překladu nepostradatelné přílohy.

- 2) **Článek 8 odst. 1 písm. b) nařízení č. 1348/2000 musí být vykládán v tom smyslu, že skutečnost, že se adresát doručené písemnosti ve smlouvě uzavřené s žalobkyní v rámci své podnikatelské činnosti dohodl, že se písemný styk povede v jazyce odesílajícího členského státu, nezakládá domněnku znalosti jazyka, ale je nepřímým důkazem, který může soud zohlednit při ověření, zda tento adresát jazyk odesílajícího členského státu zná.**
- 3) **Článek 8 odst. 1 nařízení č. 1348/2000 musí být vykládán v tom smyslu, že adresát doručeného návrhu na zahájení řízení každopádně nemůže s odvoláním na toto ustanovení odmítnout přijetí příloh písemnosti, které nejsou vyhotoveny v jazyce přijímajícího členského státu nebo v jazyce odesílajícího členského státu, který adresát zná, pokud v rámci své podnikatelské činnosti uzavřel smlouvu, ve které se dohodl, že se písemný styk povede v jazyce odesílajícího státu, a pokud přílohy jednak souvisejí s uvedeným písemným stykem, a jednak jsou vyhotoveny v dohodnutém jazyce.**

Podpisy.

---

* Jednací jazyk: němčina.